

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 8 Μαρτίου 2026 - Β' Νηστειῶν (Μοκ. β' 1-12)

Τὴν σημερινή Κυριακή, Β' τῶν Νηστειῶν, οἱ ἱεροὶ Πατέρες ὤρισαν νά διαβάζεται στήν θεία λειτουργία τό Εὐαγγέλιο τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ στήν Καπερναούμ καί νά ἀκούγονται τά θεϊκά λόγια τοῦ Κυρίου, «τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι». Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ Ἰησοῦς Χριστός θεραπεύει τόν παραλυτικό καί τά λόγια πού τοῦ λέει, φανερώνουν πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔπασχε σωματικά ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του. Στήν θεία Γραφή ἔχουμε πολλά παραδείγματα ἀνθρώπων πού ἁμάρτησαν, καί στήν ζωή τους ὕστερα βλέπουμε τήν ψυχική τους ὀδύνη ἀλλά καί τό σωματικό ἄλγος. Μέ ἀφορμή τό σημερινό Εὐαγγέλιο θά κάνουμε μία σύντομη ἀναφορά γιά τήν ἔννοια τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ μεγάλη τραγικότητα μέσα στήν ὁποία ζεῖ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἁμαρτία του. Ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο πού δέν τήν ζεῖ αὐτήν τήν τραγικότητα, πού δέν τρομάζει μπροστά στήν ἁμαρτία καί δέν σπαράζει μέσα του ὕστερα ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔχει χάσει τήν ἐσωτερική του αἴσθηση, εἶναι πνευματικά νεκρός, σάν τό σῶμα, πού ὅταν πεθάνει δέν αἰσθάνεται καί δέν πονάει. Γιατί ἡ ἁμαρτία, πού εἶναι ἡ παράβαση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἱκανοποίηση τοῦ δικοῦ μας θελήματος, εἶναι μία πράξη πού γίνεται καί ὕστερα ἀπό τήν πράξη μία κατάσταση πού μένει. Ἡ πράξη εἶναι ἴσως εὐχάριστη, ἀλλά ἡ κατάσταση εἶναι πάντα πικρή. Οἱ συνέπειες τῆς ἁμαρτίας εἶναι πάντα ὀδυνηρές καί ὁ μισθός, μέ τόν ὁποῖο πληρώνει ἡ ἁμαρτία, εἶναι ὁ θάνατος. Ἡ ὀδύνη πού μᾶς περιμένει σάν πληρωμή τῆς ἁμαρτίας, εἶναι ἐσωτερική καί ἐξωτερική· εἶναι ὀδύνη καί ἀλγηδόνα, δηλαδή πόνος ψυχικός καί πόνος σωματικός.

Μά εἶναι μεγάλη ὁμως ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καί ἄπειρο τό ἔλεος τῆς θείας εὐσπλαχνίας. Καί εἶναι ἀνεξιχνίαστος ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο συγχωρεῖται ὁ ἁμαρτωλός. Ἡ ἀκαθαρσία πού μολύνει τήν γῆ, ἡ παραφωνία τῆς ἁμαρτίας πού ἀλλοιώνει τήν ἁρμονία τῆς θείας δημιουργίας, τό χάσμα πού χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, εἶναι ἡ ἁμαρτία. Κί ὁμως ὁ Θεός στό πρόσωπο καί τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

«αἶρει τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου», παίρνει τίς ἁμαρτίες, καθαρίζει τὴν ἀκαθαρσία, γεφυρώνει τὸ χάσμα, ἀποκαθιστᾷ τὴν ἠθικὴ τάξη. Ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ ἐννοήσουμε καὶ νὰ καταλάβουμε πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα, τὸ αἰσθανόμαστε ὅμως καὶ τὸ ζοῦμε στὴν συνείδησή μας. Ὅπως αἰσθανόμαστε καὶ ζοῦμε τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, τὴν ψυχικὴ μας ὀδύνη καὶ τὴν ἐσωτερικὴ μας ἀνησυχία, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔχουμε ζωηρὴ τὴν αἴσθησι τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μας μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Τὸν πόνο καὶ τὴν ὀδύνη καὶ ὅλη τὴν τραγικότητα ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἁμαρτία, τὴν διαδέχεται μὲ τὴν ἄφεσι ἢ ἐσωτερικὴ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ. Κι' αὐτὴ δὲν εἶναι μίᾳ ψυχολογικὴ ἐντύπωση, ἀλλὰ μίᾳ πνευματικὴ καὶ θείᾳ πραγματικότητα.

Στὸ σύντομο αὐτὸ κήρυγμα δὲν μπορούμε νὰ ἐξηγήσουμε ἀκριβῶς τί εἶναι ἡ ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουμε πῶς ἡ ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι μυστήριον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χάρις τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ἐπειδὴ γνωρίζει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὀλισθαίνουν καὶ πῶς ἡ διάνοιά μας «ἔγκειται ἐπὶ τὰ πονηρά», ἔχει δηλαδὴ τὴν διάθεσιν τῆς στα πονηρά, γι' αὐτὸ καθιέρωσε διὰ τοῦ Ἰησοῦ, τὸ θεῖο μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως. Ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ εἶναι καιρὸς πνευματικῆς ἀνακαινίσεώς μας. Καμία χαρὰ δὲν θὰ αἰσθανθοῦμε ἐορτάζοντας τὸ Πάσχα, ἂν δὲν φτάσουμε σ' αὐτὸ πνευματικὰ ἀνακαινισμένοι. Καμία πνευματικὴ ἀνακαίνισις δὲν θὰ κατορθώσουμε, ἂν δὲν ὀδηγήσουμε τὰ βήματά μας στὸ μυστήριον τῆς ἱεραῆς ἐξομολογήσεως καὶ δὲν ὁμολογήσουμε μὲ συντριβή, εἰλικρίνεια καὶ μετάνοια τίς ἁμαρτίες μας. Ἄς ἔχουμε τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν νὰ ξεσκεπάσουμε τὴν ἁμαρτία μας, γιὰ νὰ μᾶς καλύψει μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ ἡ Γραφή λέει: «**Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι**», χαρὰ σ' ἐκείνους ποὺ συγχωρήθηκαν οἱ ἀνομίες τους καὶ σ' ἐκείνους ποὺ σκεπάσθηκαν, ἀπὸ τὸ πλάτος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, οἱ ἁμαρτίες τους. Τότε καὶ μεῖς θὰ ἀκούσουμε τὰ γεμάτα δύναμιν καὶ παρηγοριὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ ἀπήντηνε πρὸς τὸν παραλυτικόν: «**Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**».

Ἀμήν.